

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Η Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών γεραίρει σήμερα με ευλάβεια και τιμά την διπλή εθνική επέτειο: τα Εκατό Χρόνια από την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης και την επέτειο του Μακεδονικού Αγώνα.

Έχει μεγάλη σημασία ασφαλώς να επανέρχονται στη μνήμη μας τα ιστορικά εκείνα γεγονότα. Πιο μεγάλη σημασία, ωστόσο, έχει στους χαλεπούς καιρούς μας να συνειδητοποιήσει και να ενστερνισθεί ο εμπερίστατος Ελληνισμός το μήνυμα που, μέσω των γεγονότων, του απευθύνει η ακίβδηλη Ιστορία από τη Μακεδονία.

- Τότε, όπως και σήμερα, η Ελλάδα είχε πτωχεύσει το 1893 και είχε βυθισθεί στην εθνική ταπείνωση του 1897.
- Τότε, η Μακεδονία εθεωρείτο μια χαμένη υπόθεση όπως τώρα χαμένη θεωρείται η έξοδος από την εθνική κρίση και την ταπείνωση.
- Τότε, οι πρώτοι στα πρωτεία έπεφταν πρώτοι στη φωτιά, οι πλούσιοι προσέφεραν στην Πατρίδα τα φλωριά με τα σακιά.
- Τότε όλοι πλούσιοι και φτωχοί αγαπούσαν πρώτα την Ελλάδα και της χάριζαν τη ζωή τους θυσία για να ζήσει.
- Τότε η ηγεσία ήταν ενωμένη και αφιερωμένη. Βασίλευε η εθνική ενότητα.
- Τώρα, σε επίπεδο ηγεσίας συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο.
- Τώρα, επικρατούν μωροί αλλά δεν εμωράνθη το άλας της Γης. Ο Ελληνισμός, μπορεί και τώρα όπως τότε. Αρκεί να εμπνευσθεί και να οδηγηθεί ενωμένος στον σκληρό αγώνα. Μπορεί να νικήσουμε, αν πρώτα νικήσουμε το χούι μας.

Οι δύο Βαλκανικοί Πόλεμοι αποτελούν το μεγαλύτερο στρατηγικό επίτευγμα του ελληνισμού μετά το 1821. Μέσα σε διάστημα μικρότερο των δέκα μόνον μηνών, από 5 Οκτωβρίου 1912 μέχρι 28 Ιουλίου 1913, η Ελλάδα διπλασίασε την έκτασή της, από 63.211 τετραγωνικά χιλιόμετρα σε 120.308, υπερδιπλασίασε τον πληθυσμό της από 2.631.952

σε 4.718.221 κατοίκους, πολλαπλασίασε τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της και κατέλαβε κεντρική θέση στη γεωπολιτική.

Από το 1897 έως το 1904 που έπεσε ο Παύλος Μελάς είχαν περάσει μόνον επτά χρόνια. Αλλά το 1908 η Μακεδονία σώθηκε και από μετά από τέσσερα ελευθερώθηκε.

Τότε οι Έλληνες πετύχαμε ένα απίστευτο θαύμα. Γιατί να μη το πετύχουμε τώρα; Τώρα οι συνθήκες είναι απείρως ευνοϊκότερες από τότε. Τότε απαιτούσαν μυριάδες ανθρώπινες ζωές. Τώρα απαιτούν μονάχα πίστη, αυτοπεποίθηση, πρότυπα ηγεσίας και αγώνα.

Αλλά πώς πραγμάτωσαν τότε το θαύμα οι Έλληνες; Μας ομολογούν οι ίδιοι τι πρότυπα είχαν, τι πίστευαν, τι αγάπησαν και πέτυχαν. Και τα γεγονότα τους επιβεβαιώνουν. Αλλά, δυστυχώς, οι επίγονοί τους δεν ακούν. Απ' αυτό το βήμα, όμως, εμείς οι μαχόμενοι Ακρίτες Μακεδόνες ακούμε τα μηνύματα:

Μήνυμα πρώτο: Δεν υπάρχουν «χαμένες υποθέσεις» αλλά χαμένα κορμιά.

Την Άνοιξη του 1904 έρχονται στα μέρη μας, μεταμφιεσμένοι σε εμπόρους, οι αξιωματικοί Παύλος Μελάς, Γεώργιος Κολοκοτρώνης, Αλέξανδρος Κοντούλης και Αναστάσιος Παπούλας να αναγνωρίσουν την κατάσταση στη Μακεδονία, να αναφέρουν στην Αθήνα και να αποφασίσει η ηγεσία. Την Τρίτη 16 Μαρτίου 1904 γράφει από τη Ρούλια ο Παύλος Μελάς στην αγαπημένη σύζυγό του Νάτα:

Καπετάν Κώστας

Ενώ εκοιμώμεθα, έρχεται ο Κώστας και μας λέγει ότι έφθασαν, κατόπιν προσκλήσεώς του, τρεις προύχοντες από το Πισοδέρι. Μας φιλούν συγκινημένοι. Κατ' αρχάς είναι συνεσταλμένοι και προσεκτικοί, αλλά ολίγον κατ' ολίγον μας ανοίγουν την καρδιάν τους. Τότε βλέπομεν πόσον ενθουσιασμόν κλείουν εις τα στήθη των όλοι αυτοί οι πατριώται τους οποίους ουδέποτε οι επίσημοί μας ηδυνήθησαν να γνωρίσουν. Όλοι αυτοί οι επίσημοι επερίμεναν να ιδούν τίποτε μουρλούς να βγουν στους δρόμους και να φωνάζουν. Τους έβλεπαν σιωπηλούς εξ επιβεβλημένης ανάγκης και τους εχαρακτήριζαν ως αδιαφόρους ή επαμφοτερίζοντας. Προ ολίγου εις τας Αθήνας ένας επίσημος μου έλεγεν ότι κατόπιν των πληροφοριών των Προξένων αμφέβαλλεν ότι θα εύρωμεν 30-40 ανθρώπους προθύμους να μας βοηθήσουν.

Τα επόμενα τέσσερα χρόνια, όμως, ο Ελληνισμός είχε κερδίσει αυτήν την «χαμένη υπόθεση». Το 1912, ωστόσο, όλοι τη θεωρούσαν πάλι μια «χαμένη υπόθεση».

Όταν στις 5 Οκτωβρίου 1912 οι τέσσερις Βαλκάνιοι Σύμμαχοι κήρυξαν τον πόλεμο στην Οθωμανική Αυτοκρατορία με κύριο έπαθλο τη Μακεδονία, όλα τα Γενικά Επιτελεία των Συμμάχων, των Οθωμανών και των Ευρωπαίων –ακόμη και ορισμένοι Έλληνες γραμματισμένοι εν Εσπερία– πίστευαν ακδράδατα ότι αποκλειόταν να επικρατήσει η Ελλάδα στη Μακεδονία. Πράγματι, οι ελληνικές δυνάμεις ήσαν τρεις φορές μικρότερες των βουλγαρικών και δυο φορές μικρότερες των σερβικών. Επί πλέον, για να προελάσουν, έπρεπε να διασπάσουν τέσσερις ισχυρότατες οχυρές στενωπούς και να διαβούν ανυπέβλητα φυσικά εμπόδια όπως οι ποταμοί Αλιάκμων, Αξιός και Γαλλικός, ο απέραντος Βάλτος των Γιαννιτσών και δυτικά το Σαρή Γκιόλ. Ωστόσο, μέσα σε 22 μόνον μέρες ο Ελληνικός Στρατός απελευθέρωσε μεγάλο μέρος της Δυτικής και της Κεντρικής Μακεδονίας, κέρδισε όλες τις μάχες και εισήλθε στη Θεσσαλονίκη.

Στον αμέσως επόμενο Β' Βαλκανικό Πόλεμο, από 16 Ιουνίου μέχρι 16 Ιουλίου 1913, ίεσα σε ένα μόνον μήνα ο Ελληνικός Στρατός απελευθέρωσε την υπόλοιπη Κεντρική Μακεδονία, όλη την Ανατολική Μακεδονία, την Ξάνθη και την Αλεξανδρούπολη. Κινούμενος ακάθεκτος προς Βορράν διέσπασε τα Στενά του ιστορικού Κλειδίου, εξεπόρθησε τα αδιάβατα Στενά της Κρέσνας, εισήλθε στην πεδιάδα της Σόφιας και έδωσε την τελευταία νικηφόρα μάχη του στο Σιμιτλή.

Μήνυμα δεύτερο: οι πρώτοι στα πρωτεία πέφτουν πρώτοι στη φωτιά.

Ίων Δραγούμης

Ο Ίων Δραγούμης είναι από τρανή γενιά: ο πατέρας του Υπουργός των Εξωτερικών και ο πάππος του Γραμματέας του Κυβερνήτη Καποδίστρια.

Μόλις 24 χρονών, παραμονές του Ήλιντεν, τρέχει αυτόβουλος στο στόμα του λύκου. Αναλαμβάνει Γραμματέας του Προξενείου στο Μοναστήρι, οργώνει ολομόναχος απ' άκρη σ' άκρη τη Μακεδονία, οργανώνει την Εθνική Άμυνα, δημοσιεύει στην Αθήνα άρθρα και βιβλία. Κράζει: *Έλληνες, σώστε τη Μακεδονία και η Μακεδονία θα μας σώσει.* Ανήμερα του Αγίου Δημητρίου το 1912 μαζί με τον Βίκτωρα

Δούση και τον Ιωάννη Μεταξά παραλαμβάνει ελεύθερη τη Θεσσαλονίκη. Το 1920 τον δολοφονεί μέσα στην Αθήνα ο Εθνικός Διχασμός.

Παύλος Μελάς

Ο ανθυπολοχαγός του πυροβολικού Παύλος Μελάς ήταν εξέχουσα προσωπικότητα της ανωτάτης αθηναϊκής κοινωνίας, γιος του βαθύπλουτου Δημάρχου της Αθήνας, φίλος των Πριγκίπων και γαμβρός του Στεφάνου Δραγούμη. Ωστόσο, επέλεξε συνειδητά να καταστεί ο Αμνός του Γένους και να θυσιασθεί για να σώσει τη Μακεδονία. Η θυσία του, πριν 108 χρόνια, εσήμανε τις καμπάνες του εθνικού συναγερμού και έφερε την Ανάσταση. Ήταν έτοιμος εξ αρχής. Έξη ημέρες πριν εισέλθει στη Μακεδονία επί κεφαλής 40 Μακεδονομάχων, γράφει από τη Λάρισα στη Νάτα του, την 21η

Αυγούστου 1904:

Αναλαμβάνω αυτόν τον αγώνα με όλην μου την ψυχήν και με την ιδέαν ότι είμαι υποχρεωμένος να τον αναλάβω. Είχον και έχω την ακράδαντον πεποίθησιν ότι δυνάμεθα να εργασθώμεν εν Μακεδονία και να σώσωμεν πολλά πράγματα. Έχων δε την πεποίθησιν ταύτην, έχω και υπέρτατον καθήκον να θυσιάσω το πάν όπως πείσω και Κυβέρνησιν και κοινήν γνώμην περι τούτου.

Την 27η Αυγούστου, διαβαίνοντας τα ελληνοτουρκικά σύνορα από τη Θεσσαλία μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων στο Μοναστήρι της Μερίτσας. Γράφει στην αγαπημένη του και την αποχαιρετά για πάντα:

Παύλος και Ναταλία Μελά

Ουδέποτε με τόσην κατάνυξιν μετέλαβα. Ο νους μου διαρκώς εστρέφετο προς Εκείνον ο οποίος χάριν ημών και της Θείας Θρησκείας Του υπέστη το μαρτύριον. Το μέγεθος της θυσίας Του, το μέγεθος της αποστολής Του μ' έκαμαν να αισθάνωμαι πόσον μικροί και πόσον μακράν Αυτού ευρισκόμεθα, αλλά και συγχρόνως μ' ενεθάρρυναν. Πάντοτε Τον ελάτρευσα διά την θρησκείαν Του και Τον εθαύμασα διά την θυσίαν Του. Ελπίζω να μας βοηθήση. Αισθάνομαι τώρα ισχυρός, γενναίος και καλύτερος, έτοιμος να κάμω τα πάντα. Χαίρε, αγάπη μου, μη με σκέπτουσαι

πλέον εμένα, αλλ' ευχόσου διά την επιτυχίαν της αγίας αποστολής μας. Τα παιδιά φιλώ και ευλογώ.

Δημήτριος Ζάννας

Στο Εκτελεστικό του Μακεδονικού Αγώνα μετείχαν και έπαιζαν το κεφάλι τους νύχτα-μέρα οι πλουσιότεροι και ισχυρότεροι προύχοντες της Θεσσαλονίκης Δημήτριος Ζάννας, Κωνσταντίνος Τορνιβούκας, Αργύριος Ζάχος, Κωνσταντίνος Παπαγεωργίου, Αλκιβιάδης Μάλτος, Θανάσης Βόγας, Γεώργιος Πεντζίκης, Μαργαρόπουλος και άλλα τέτοια εναλλασσόμενα αναστήματα.

Αλέξανδρος Ζάννας

Ο Αλέξανδρος Ζάννας, γιος του Προέδρου του Εκτελεστικού, είναι τότε έφηβος αλλά ρίχνεται στον Αγώνα. Το 1912 διακόπτει τις σπουδές του στο Παρίσι, κατατάσσεται εθελοντής, μάχεται στην πρώτη γραμμή του πυρός από τον Όλυμπο μέχρι τη Θεσσαλονίκη και εισέρχεται ένστολος και ένοπλος στη γενέτειρά του πόλη πριν αυτή παραδοθεί. Είναι ο εκ μητρός πάππος του σημερινού Πρωθυπουργού Αντώνη Σαμαρά.

Ο Γεώργιος Κολοκοτρώνης είναι εγγονός του θρυλικού Γέρου του

Μοριά. Ωστόσο, το 1904 βάζει το κεφάλι του στον τορβά εισέρχεται πρώτος στη Μακεδονία μεταξύ των πρώτων τριών προαναφερθέντων αξιωματικών. Μετά από εννέα χρόνια πρώτος πάλι ορμάει κατά των Βουλγάρων και το 1913 πέφτει στη Μακεδονία.

Ο Νικόλαος Βότσης, από τρανή υδραϊκή γενιά, ανεψιός του ναυάρχου Παύλου Κουντουριώτη, περιφρονεί τα τρομερά πυροβολεία του Καραμπουρνού, γλιστράει μέσα στον θανάσιμο κλοιό του Θερμαϊκού και τινάζει στον αέρα το «Φετχί Μπουλέντ».

Κωνσταντίνος Καλλιάρης

Ο Κωνσταντίνος Καλλιάρης είναι στρατηγός αλλά ο γιος του τάσσεται στην πρώτη γραμμή του πυρός. Και σκοτώνεται.

Δεν διόριζαν τότε τα παιδιά τους στη Βουλή. Ήταν ντροπή.

Με τέτοια ζωντανά πρότυπα και ο έσχατος έσεται πρώτος. Τότε οι ταπεινοί Έλληνες υψώθηκαν πρώτοι των πρώτων αητοί. Στο Σαραντάπορο τα τηλεβόλα των Οθωμανών ξερνούν ένα αδιαπέραστο φράγμα πυρός.

Παναγιώτης Δαγκλής

Ρωτάει ο πυροβολητής στρατηγός Παναγιώτης Δαγκλής: «Ποιοί, ωρέ, πεθαίνετε τώρα για την Πατρίδα;» «Ιγώ, ιγώ κι ιγώ» –τα ευζωνάκια. Χυμούν ακάλυπτα διακόσια και πέφτουν και τα διακόσια. Έτσι ο Δαγκλής επισημαίνει ένα προς ένα όλα τα εχθρικά κανόνια, τα βάζει στο στόχαστρο των δικών του κανονιών και ευθύβολα τα εξουδετερώνει όλα.

Γεώργιος Αβέρωφ

Ο Γεώργιος Αβέρωφ ουδέποτε ήλθε στην Ελλάδα ούτε είχε καμιά εξάρτηση ούτε επιχείρηση με το Ελληνικό Κράτος. Όταν, όμως, ήλθε η Ωρα η Καλή, της χάρισε το εύδρομο θωρηκτό Γεώργιος Αβέρωφ που κυριάρχησε στο Αιγαίο, το ελευθέρωσε και έκρινε την τύχη του Α΄ Βαλκανικού Πολέμου.

Προηγουμένως είχε δωρίσει στην νεαρή ελληνική πρωτεύουσα Αθήνα το Καλλιμάρμαρο Παναθηναϊκό Στάδιο των πρώτων Ολυμπιακών Αγώνων, τη Σχολή των Ευελπίδων, τη Σχολή των Ναυτικών Δοκίμων, το Εφηβείον και, μαζί με τους συγχωριανούς του Μετσοβίτες Μιχαήλ Τοσίτσα και Γεώργιο Στουρνάρα, το Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο.

Τώρα οι Πρώτοι και οι πλουσιότεροι φυγομαχούν, προκαλούν, φοροδιαφεύγουν, κλέβουν το δημόσιο χρήμα του Λαού, μας κουνούν και το δάκτυλο από πάνω!....

Μήνυμα τρίτο: η άνευ όρων και ορίων αφιέρωση στην Πατρίδα ανοίγει τους μεγάλους δρόμους στην Ιστορία.

Ο Μακεδονικός Αγώνας ξαναπτέρωσε την Ελλάδα της ήττας, της Μελούνας, της μιζέριας και της φοβικής εσωστρέφειας. Υπήρξε ο προθάλαμος των Βαλκανικών Πολέμων. Δεν νοείται, όμως, Μακεδονικός Αγώνας ούτε μπορούσε να διεξαχθεί ποτέ χωρίς τους μυριάδες αφανείς γηγενείς Μακεδόνες. Αυτοί οι αφανείς γηγενείς, κατά κανόνα οι ταπεινοί, φτωχοί κι ανυπεράσπιστοι σλαβόφωνοι, αφιερώθηκαν άχρι θανάτου στο Γένος. Υπήρξαν η ένοπλη ραχοκοκαλιά του Αγώνα, οι τροφοδότες του και οι οδηγοί του, το διεκδικούμενο ζωντανό έπαθλό του και το Ιερόν Σφάγιόν του. Αυτοί αντέστησαν, υπέστησαν, μαρτύρησαν, πολέμησαν, και θυσιάστηκαν άχραντοι, ακλόνητοι και αυτόβουλοι. Στο πλευρό τους προσήλθαν αυθόρμητοι από τις Άκρες του Ελληνισμού οι αντρειωμένοι αφιερωμένοι Έλληνες. Τότε οι Αδελφοί γνωρίστηκαν, συναγωνίστηκαν και συλλειτουργήθηκαν. Έσωσαν τη Μακεδονία και η Μακεδονία έσωσε την ταπεινωμένη Ελλάδα από τη φοβία και τη μοιρολατρεία, από τη γελοία μεγαλομανία και την άγονη ρητορεία που οι γραμματιζούμενοι έφεραν αγέρωχοι από την Εσπερία στον αθηναϊκό καφενέ.

Στο Μεγάλο Συναξάρι η Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών απογράφει, βάσει τεκμηρίων, 5.981 αφανείς γηγενείς Μακεδονομάχους σε 22 πόλεις και χωριά της Μακεδονίας.

Τίποτε δεν δόθηκε δωρεάν στην ελληνική Ιστορία. Χρειάστηκε πατριωτισμός και αίμα. Όταν εσήμανε ο Βαλκανικός Πόλεμος, μυριάδες ξωμάχοι μετανάστες έσπευσαν από κάθε γωνιά του Κόσμου στη φωτιά εθελοντές. Οι Έλληνες χυμούσαν όρθιοι με εφ' όπλου και έπεφταν για την Πατρίδα πάνω στον ανθό τους.

Στο διπλό Μέτωπο Κιλκίς και Λαχανά έπεσαν 5.662 νεκροί και τραυματίες. Πέντε μόλις μέρες πριν την ανακωχή, πρώτος μπροστά με το σπαθί στο χέρι πέφτει ο ταγματάρχης Ιωάννης Βελισαρίου, 13 Ιουλίου 1913.

Μήνυμα τελευταίο: Όρος εκ των ων ουκ άνευ: Ηγεσία και εθνική ενότητα

Τα Έθνη πλήττονται βαριά και ταπεινώνονται εξευτελιστικά όταν χάσουν την εθνική ενότητα και την άξια Ηγεσία. Τότε εξατμίζονται οι αυτοφυείς αρετές, που διαθέτει εν δυνάμει ο Ελληνισμός και φανερώθηκαν κατά τρόπον θαυμαστό στον Μακεδονικό Αγώνα και στους Βαλκανικούς Πολέμους –αλλά όχι μόνον τότε.

Μακεδονομάχοι ήσαν όσοι αξιωματικοί πρωτοστάτησαν το 1909 στο αναίμακτο στρατιωτικό κίνημα του Γουδή. Ανυποχώρητο αίτημα: η ανασύνταξη του παλαιού πολιτικού συστήματος και η άμεση ανασυγκρότηση του Κράτους με την απομάκρυνση των Ανακτόρων από το Στράτευμα και την πολιτική. Παράκλητος του Έθνους εκλήθη από την επαναστατημένη Κρήτη ο Ελευθέριος Βενιζέλος.

Οξυδερκής πολιτικός και διπλωμάτης, εκσυγχρονιστής και φιλελεύθερος, ρισοκίνδυνος και εγκρατής της Ελληνικής Ιστορίας απεδείχθη σιδηρούς και συνάμα τότε νουνεχής Ηγέτης. Το 1910 θριάμβευε στις εκλογές και αναβαπτίσθηκε το 1911, οπότε ο Λαός συγκεντρωμένος

θάλασσα στο Σύνταγμα απαιτούσε Συντακτική Συνέλευση, δηλαδή κατάργηση του Στέμματος. Ακλόνητος εκείνος ανταπάντησε «Αναθεωρητική». Και την επέβαλε στον Λαό.

Ο Ηγέτης δεν ακολουθεί τη μάζα ούτε χαράσσει την πολιτική σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις. Ηγείται. Οδηγεί, εμπνέει, φρονιματίζει τον Λαό. Η ζωή του και η δράση του είναι πρότυπο καλούς καγαθού ανδρός. Παραδειγματίζει. Διατήρησε στο Στράτευμα τον Διάδοχο και τον όρισε στρατηγό. Το όνομά του Κωνσταντίνος εξέπεμπε ισχυρότατο εθνικό συμβολισμό. Έδειχνε τον δρόμο.

Οι δύο Ηγέτες ενωμένοι ενέπνευσαν αυτοπεποίθηση, ενότητα και αυτοθυσία στον Λαό. Ήταν η Ώρα η Καλή. Σε διάστημα δύο μόλις ετών ο Βενιζέλος άλλαξε άρδην την Ελλάδα. Καθιέρωσε φιλελεύθερο Σύνταγμα και σάρωσε το παλαιό πολιτικό σύστημα. Αναδιοργάνωσε εκ βάθρων, εξεπαίδευσε, ανέπτυξε και εξόπλισε τον Στρατό. Δημιούργησε ισχυρό Στόλο. Έτσι η Ελλάδα αναγεννήθηκε από την τέφρα της, νίκησε και διπλασιάστηκε.

Έχουμε, λοιπόν, ζωντανά πρότυπα τους προπάτορές μας και έχουμε ασυγκρίτως περισσότερα πλεονεκτήματα για να επαναλάβουμε το θαύμα τους. Δυστυχώς, ψηλά δεν έχουμε ζωντανά πρότυπα. Δεν έχουμε εθνική ενότητα. Δεν ακούμε τα μηνύματα των καιρών εκείνων ούτε των σημερινών καιρών.

Η Ιστορία, όμως, μας διαμηνύει από τη Μακεδονία τι σημαίνει Εθνικός Διχασμός. Τον έζησαν και τον πλήρωσαν με συμφορά οι Έλληνες της Μικράς Ασίας. Τις τρομακτικές συνέπειες του Εθνικού Διχασμού έζησαν και υπέστησαν, γυμνοί και ανέστιοι στη Μακεδονία, οι πρόσφυγες εκείνης της Εθνικής Καταστροφής. Το δράμα εκείνο λαβώνει μέχρι σήμερα κατάκαρδα τα παιδιά και τα εγγόνια τους. Βιώσαμε οι παλαιότεροι την εθνική τραγωδία του Εμφυλίου. Ωστόσο, όλοι μαζί χυμούμε ακάθεκτοι κάθε μέρα στην εμφύλια έριδα.

Τι να πω; Τον έχουμε στο αίμα μας;

Ο Εθνικός Διχασμός χαράζει την αυγή της Ελληνικής Ιστορίας στην Ιλιάδα του Ομήρου με τις πρώτες-πρώτες λέξεις της:

Μήνιν άοιδε, θεά Πηλιάδεω Αχιλλής. Τραγούδησε, θεά, την οργή του Αχιλλέα.

Για μίαν ωραία δούλα τσακώθηκαν μπροστά στην Τροία ο Βασιλιάς και το Πρωτοπαλλήκαρό του. Και οι Τρώες τους πήραν όλους στο φαλάγγι.

Έτσι το 1915, δυο μόλις χρόνια μετά τον μέγα θρίαμβό τους, τσακώθηκαν ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος και ο Πρωθυπουργός του Ελευθέριος Βενιζέλος. Συνέπεια: δυο χωριστά ελληνικά Κράτη εμπόλεμα μεταξύ τους το 1917. Τρία χρόνια μετά η Ελλάδα των δύο Ηπείρων και των Πέντε Θαλασσών το 1920 και σε δυο χρόνια η Μικρασιατική Καταστροφή το 1922.

Καιρός πια να ακούσουμε και να εισακούσουμε όλοι οι Έλληνες το μήνυμα της Ιστορίας μας στο χείλος της νέας εθνικής καταστροφής. Ο χρόνος λήγει σύντομα.

Νικόλαος Ι. Μέρτζος
Πρόεδρος της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών

Θεσσαλονίκη, Τετάρτη 24 Οκτωβρίου 2012
Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών - Λόγος πανηγυρικός